

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer trzydziesty drugi

Jeff Pippenger

2026-01-20

Numer trzydziesty drugi

Droga ku Księdze Joela posuwała się powoli, z Piotrem jako naszym świadkiem. Piotr jest jednym z najbardziej zdumiewających symboli w proroczym Słowie Bożym, lecz czyż nie wszystkie są takie? Piotr jest w Cezarei Filipowej, jest też w dniu Pięćdziesiątnicy w sali na górze o godzinie trzeciej, a następnie w świątyni o godzinie dziewiątej tego samego dnia. Jezus został ukrzyżowany o godzinie trzeciej i umarł o godzinie dziewiątej. Piotr zostaje wezwany do Cezarei o godzinie dziewiątej, lecz Cezarea, do której jest wezwany w opowieści o Korneliuszu, to nie Cezarea Filipowa u podnóża góry Hermon, lecz Cezarea nad morzem, zwana Cezareą Maritima.

Cezarea Nadmorska to nadmorskie miasto nad Morzem Śródziemnym, położone około 30–35 mil na północ od współczesnego Tel Awiwu (zbudowane przez Heroda Wielkiego jako wspaniałe rzymskie miasto portowe). Często pojawia się w Dziejach Apostolskich (wzmiankowana 15 razy) i to ją najczęściej ma się na myśli, gdy w Nowym Testamencie mówi się po prostu o "Cezarei". Mieszkał tam Filip Ewangelista ze swymi czterema prorokującymi córkami (Dz 8,40; 21,8). Paweł był tam więziony przez dwa lata; stawał przed namiestnikami Feliksem i Festusem oraz królem Agryppą (Dz 23–26). Co może jeszcze istotniejsze, Piotr głosił tu rzymskiemu setnikowi Korneliuszowi — było to pierwsze znaczące nawrócenie poganina na chrześcijaństwo (Dz 10) — w roku 34 n.e., kiedy zakończył się tydzień, w którym Chrystus potwierdził przymierze z wieloma.

I utwierdzi przymierze z wieloma na jeden tydzień; a w połowie tygodnia sprawi, że ofiara i dar ofiarny ustaną, a z powodu szerzenia się obrzydliwości spowoduje spustoszenie, aż do dokonania się końca, a to, co postanowione, zostanie wylane na spustoszonego. Daniela 9:27.

Cezarea Nadmorska była rzymską stolicą administracyjną Judei oraz ważnym ośrodkiem ludności pogańskiej. Cezarea Filipowa to inne miasto, położone na dalekiej północy, u podnóża góry Hermon (około 25–30 mil na północ od Jeziora Galilejskiego), na obszarze dzisiejszych Wzgórz Golan (współczesne Banias). Wspominana jest jedynie w Ewangeliach (Mt 16,13 i Mk 8,27), kiedy Jezus zabrał swoich uczniów do Cezarei Filipowej. To słynne miejsce, w którym Piotr wyznał, że Jezus jest „Mesjaszem, Synem Boga żywego”, i gdzie Jezus oświadczył: „Na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy Hadesu go nie przemogą” (Mt 16,13–20). Był to obszar pogański, ze świątyniami bogów greckich, zwłaszcza kozłonogiego boga Pana; Grota Pana była nazywana „bramami piekieł”, co czyniło wygłoszone tam oświadczenie Jezusa szczególnie wymownym.

Dwa miasta są całkowicie odrębne geograficznie i historycznie — jedno to tętniący życiem rzymski port morski na południowym zachodzie, drugie zaś to północny ośrodek

hellenistyczny/pogański w pobliżu źródeł Jordanu. To nadmorskie dominuje w Dziejach Apostolskich, natomiast to północne odgrywa rolę centralną w przełomowym momencie w Ewangeliach. Cezarea morza jest symbolem Rzymu — bestii, a Cezarea ziemi jest symbolem smoka. Siostra White określa okres od krzyża do Pięćdziesiątnicy jako „czas Pięćdziesiątnicy”, który rozpoczął się na krzyżu i zakończył w dniu Pięćdziesiątnicy.

„Z gorącym pragnieniem wyczekuję czasu, gdy wydarzenia dnia Pięćdziesiątnicy zostaną powtórzone z jeszcze większą mocą niż wówczas. Jan mówi: «Widziałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia została rozświetlona jego chwałą.» Wtedy, jak w czasie Pięćdziesiątnicy, ludzie usłyszą prawdę skierowaną do nich, każdy we własnym języku.”

Bóg może tchnąć nowe życie w każdą duszę, która szczerze pragnie Mu służyć, i może dotknąć warg rozżarzonym węglem z ołtarza, sprawiając, że staną się wymowne w wysławianiu Go. Tysiące głosów zostanie napełnionych mocą, by wypowiadać wspaniałe prawdy Słowa Bożego. Zostanie rozwiązany język jękających się, a nieśmiali zostaną umocnieni, by nieść odważne świadectwo o prawdzie. Niech Pan pomoże swemu ludowi oczyścić świątynię duszy z wszelkiej nieczystości i utrzymywać tak ścisłą więź z Nim, aby mogli stać się uczestnikami późnego deszczu, gdy zostanie wylany. Review and Herald, 20 lipca 1886.

Technicznie rzecz biorąc, okres Pięćdziesiątnicy rozpoczynałby się od Święta Pierwocin, które zbiega się ze Zmartwychwstaniem Chrystusa; lecz bez śmierci krzyżowej nie byłoby Krwi, którą Zmartwychwstały Zbawiciel mógłby zabrać ze sobą w chwili Jego Zmartwychwstania. Bez Jego śmierci On, jako Chleb Życia, nie spocząłby w dniu Święta Przaśników, a Chleb Życia musiał spocząć uprzednio, przed Jego Zmartwychwstaniem w dniu Święta Pierwocin, tym samym rozpoczynając pięćdziesięciodniowy okres, który prowadził do dnia i Święta Pięćdziesiątnicy.

Gdy Chrystus przyszedł, aby utwierdzić przymierze na jeden tydzień; tydzień rozpoczął się wraz z Jego chrztem, a następnie „w połowie tygodnia”, trzy i pół roku później, został ukrzyżowany, spoczął w grobie w dniu Święta Przaśników, zmartwychwstał w święto pierwocin żniwa jęczmiennego, w niedzielę, rozpoczynając tym samym pięćdziesięciodniowy okres Pięćdziesiątnicy, który sięgał aż do święta pierwocin pszenicy. Od krzyża do końca tygodnia, trzy i pół roku później, siedmioletni okres dobiegł kresu wraz z Korneliuszem z Cezarei Nadmorskiej, który stał się pierwszym poganinem nawróconym do Kościoła chrześcijańskiego, pod koniec tygodnia, w roku 34 po Chr.

Tydzień, w którym Chrystus przyszedł, aby potwierdzić przymierze, ma w ujęciu proroczym 2520 dni, a krzyż przypada „w połowie tygodnia”, tak więc było to 1260 dni po chrzcie i 1260 dni przed nawróceniem Korneliusza. Na krzyżu Chrystus został ukrzyżowany o godzinie trzeciej, a umarł o godzinie dziewiątej. Był to początek okresu Pięćdziesiątnicy, a u jego kresu (gdyż Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem), w dniu Pięćdziesiątnicy, Piotr wygłasza swoje pierwsze kazanie z Księgi Joela o godzinie trzeciej w górnej izbie, gdzie Chrystus spotkał się z uczniami w dniu swego zmartwychwstania. Następnie Piotr wygłasza drugie kazanie z Księgi Joela w świątyni o godzinie dziewiątej. Jasne jest zatem, że godzina trzecia i dziewiąta stanowią symbol alfy i omegi

początku i końca okresu Pięćdziesiąticy.

Linia po linii, gdy zestawimy trzecią i dziewiątą godzinę tych dwóch wydarzeń, dostrzegamy sześć godzin jako proroczy okres, który w obu przypadkach stanowi świadectwo rozdzielenia. Chrystus przechodzi od życia do śmierci i z powrotem do życia. Przechodzi z ziemi do nieba i z powrotem na ziemię. Piotr jest na zewnątrz, a następnie wewnątrz świątyni. Istnieją oczywiście inne równoległe zestawienia trzeciej z dziewiątą godziną, lecz najpierw musimy rozważyć Piotra, Korneliusza i Cezareę Nadmorską.

Podobnie jak w przypadku proroczych podziałów ukazanych w sześciu godzinach, gdy anioł został posłany do Korneliusza, aby polecić mu, by posłał po Piotra, była godzina dziewiąta.

Był w Cezarei pewien mąż, imieniem Korneliusz, setnik kohorty zwanej Italską; człowiek pobożny i bogobojny wraz z całym swoim domem, który hojnie udzielał jałmużny ludowi i nieustannie modlił się do Boga. Około dziewiątej godziny dnia wyraźnie ujrzał w widzeniu anioła Bożego, wchodzącego do niego i mówiącego do niego: Korneliuszu. On zaś, spojrzawszy na niego, zląkł się i rzekł: Co jest, Panie? A on rzekł do niego: Twoje modlitwy i twoje jałmużny wstąpiły jako pamiątka przed obliczem Boga. Teraz więc pošlij mężów do Jafy i wezwij Szymona, zwanego Piotrem. Dzieje Apostolskie 10:1-5.

Nadejście anioła jest symbolem poselstwa oraz punktu orientacyjnego, a anioł potwierdza, że jest to punkt orientacyjny, gdy mówi: "Twoje modlitwy i twoje jałmużny wstąpiły jako pamiątka przed Bogiem." Punktem orientacyjnym zakończenia tygodnia jest to, że Korneliusz po czterech dniach postu, o godzinie dziewiątej, posyła po Piotra, i nazywa się to "pamiątką", która jest punktem orientacyjnym. Jako "setnik" Korneliusz był dowódcą nad stu mężami.

Gdy Piotr jest w Cezarei Filipowej w szesnastym rozdziale Ewangelii Mateusza, nie ma wzmianki o żadnej godzinie. Cezarea Filipowa była nazwą miasta w czasie, gdy Jezus zaprowadził tam uczniów. W historii jedenastego rozdziału Księgi Daniela, w wersach 13–15, wersach, które wypełniły się w bitwie pod Panium i które stanowią typ wojny prowadzącej do prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych, Cezarea Filipowa nosiła wówczas nazwę Panium. Piotr jest w wersach 13–15, kiedy przebywa w Cezarei Filipowej, czyli w Panium.

Ustalenie, że Bitwa pod Panium była wypełnieniem wersetów od trzynastego do piętnastego z rozdziału jedenastego Księgi Daniela, oraz że te wersety i historia Bitwy pod Panium wskazują na wojnę, która prowadzi do ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, jest dokładnie tym, w jaki sposób ma działać metodologia "linia na linii". Zastosowanie tej metodologii wymaga, aby Cezarea Filipowa i Panium zostały ze sobą zestawione, gdyż podstawowa zasada proroctwa odnosząca się do tej prawdy głosi, że "każdy ze starożytnych proroków mówił więcej o naszych dniach niż o dniach, w których żył". Paweł dodaje, że duchy proroków są poddane prorokom, tak iż nie tylko wszyscy wskazują na dni ostateczne, lecz także wszyscy są zgodni.

Z tego powodu, jeśli i kiedy Panium jest w proroczym Słowie Bożym określone jako Panium, a następnie jako Cezarea Filipowa, oba te określenia należy stosować w czasach ostatecznych i muszą one pozostawać wzajemnie zgodne, gdyż jest to to samo miasto.

W tę samą logikę, choć w nieco odmienny sposób, wpisują się Cezarea Filipowa i Cezarea Nadmorska. Piotr udał się z Chrystusem do Cezarei Filipowej, natomiast do Cezarei Nadmorskiej został posłany przez Ducha Świętego. A jednak w obu Cezareach to właśnie Piotr jest główną postacią przymierza. Zadziwiające w tej linii jest to, że właśnie o dziewiątej godzinie Korneliusz odwiedził anioła i polecił mu posłać po Piotra. Piotr w Cezarei jest symbolem proroczym, lecz obie Cezaree wyraźnie się różnią. Jedna to Cezarea nad morzem, a druga — Cezarea na ziemi. Cezarea nad morzem jest związana z poganami, a Korneliusz był pierwszym nawróconym poganinem dokładnie na końcu tygodnia przymierza w 34 r. n.e. Cezarea nad morzem jest dziewiątą godziną i koresponduje z Piotrem w świątyni w dniu Pięćdziesiątnicy oraz ze śmiercią Chrystusa o dziewiątej godzinie.

Cezarea lądowa, to jest Cezarea Filipowa, jest trzecią godziną. Nie ma innych możliwości wyboru. Cezarea Filipowa na początku, trzecia godzina, a Cezarea Nadmorska na końcu, dziewiąta godzina. Cezarea Filipowa jest alfą okresu sześciu godzin, a Cezarea Nadmorska omegą. Omegą o godzinie dziewiątej była śmierć Chrystusa pośrodku tygodnia przymierza, a wydarzenie z udziałem Piotra w świątyni w dniu Pięćdziesiątnicy również było godziną dziewiątą. Wezwanie Piotra przez Korneliusza koresponduje ze śmiercią Chrystusa, która jest typem ustawy niedzielnej, a także z wydarzeniem z udziałem Piotra w świątyni w dniu Pięćdziesiątnicy, co ponownie jest typem ustawy niedzielnej. Korneliusz, jako pierwszy nawrócony poganin, reprezentuje pierwszego robotnika jedenastej godziny w czasie ustawy niedzielnej.

Trzecia godzina, o której Chrystus został ukrzyżowany, oraz trzecia godzina, o której Piotr przebywał w Wieczerniku, muszą — i mogą jedynie — odnosić się do Cezarei Filipowej. Wieczernik, w którym Piotr przebywał w dniu Pięćdziesiątnicy, był tym samym Wieczernikiem, w którym Chrystus ukazał się po swoim zmartwychwstaniu, wniebowstąpieniu i zstąpieniu. Chrystus przyszedł do Wieczernika, a następnie, pięćdziesiąt dni później, w dniu Pięćdziesiątnicy, Piotr przedstawił w tym samym Wieczerniku przesłanie Księgi Joela.

Cezarea Filipowa jest trzecią godziną, która koresponduje z ukrzyżowaniem oraz wieczernikiem w dniu Pięćdziesiątnicy. Ukrzyżowanie jest symbolem rozproszenia, a wieczernik symbolem jedności. To wskazuje Cezareę Filipową jako moment tuż przed prawem niedzielnym, w którym jedna grupa zostaje rozproszona, a druga zgromadzona. Kiedy historia Bitwy pod Panium zacznie się powtarzać, głupie i mądre panny zostaną na zawsze rozdzielone; rozdzieli się na tle krzyża, który oznacza zbliżanie się prawa niedzielnego. To w Cezarei Filipowej Chrystus zaczął nauczać o zbliżającym się prawie niedzielnym. Gdy to uczynił, Piotr sprzeciwił się temu orędziu, tak więc na przestrzeni dziewięciu wersetów Piotr reprezentuje zarówno tych, którzy zostają zapieczętowani, jak i tych, którzy zostają rozproszeni przez orędzie krzyża, które jest prawem niedzielnym.

On rzekł do nich: A wy za kogo Mnie uważacie?

A Szymon Piotr, odpowiadając, rzekł: Ty jesteś Chrystusem, Synem Boga żywego.

A Jezus odpowiadając, rzekł do niego: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony, gdyż nie ciało i krew objawiły ci to, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. A ja także tobie mówię: Ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję mój Kościół; a bramy piekielne go nie przemogą. I dam ci

klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie.

Wtedy przykazał swoim uczniom, aby nikomu nie mówili, że On jest Jezusem Chrystusem. Od tego czasu Jezus zaczął ukazywać swoim uczniom, że musi pójść do Jerozolimy, i wiele wycierpieć od starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, i zostać zabitym, i trzeciego dnia zostać wskrzeszonym.

Wtedy Piotr wziął Go na stronę i zaczął Go upominać, mówiąc: Niech to będzie dalekie od Ciebie, Panie; nie przyjdzie to na Ciebie.

Lecz On, odwróciwszy się, rzekł do Piotra: Idź za Mną, szatanie; jesteś Mi zawadą; bo nie myślisz o tym, co Boże, lecz o tym, co ludzkie. Mateusz 16:15-23.

Ukrzyżowanie o trzeciej godzinie oraz orędzie Piotra z wieczernika wyznaczają prorocze przejście Kościoła walczącego, określanego jako Kościół, w którym są zarówno pszenica, jak i kłkol, ku Kościołowi triumfującemu. Kościół triumfujący stanowi ofiarę z pierwocin pszenicy w Pięćdziesiątnicę, co jest prawem niedzielnym. Gdy kłkol i pszenica osiągną dojrzałość, aniołowie rozdzielają te dwie klasy. To deszcz, który zaczął pokrapywać 11 września, sprawia, że pszenica i kłkol przynoszą owoc.

Okres sześciu godzin reprezentuje dzieje zebrania namiotowego w Exeter aż do 22 października 1844 roku, triumfalny wjazd Chrystusa do Jerozolimy oraz wkroczenie króla Dawida do Jerozolimy z arką. Dziewiąta godzina jest także czasem ofiary wieczornej, około godziny trzeciej po południu.

A oto, co będziesz składała na ołtarzu: dwa jednoroczne baranki, każdego dnia ustawicznie. Jednego baranka złożysz rano, a drugiego baranka złożysz pod wieczór. Księga Wyjścia 29,38–39.

Słowo tłumaczone jako „even” bywa niekiedy oddawane jako „między dwoma wieczorami”. „Między dwoma wieczorami” odnosi się do sześciogodzinnego okresu między godziną trzecią a dziewiątą. Tydzień przymierza Chrystusowego reprezentuje sześciogodzinny okres na krzyżu, który staje się alfą sześciogodzinnego okresu w dniu Pięćdziesiątnicy. W tygodniu przymierza istnieje dwóch świadków, którzy wskazują na okres sześciu godzin, bezpośrednio powiązany nie tylko z proroczym świętego tygodnia, lecz także z symbolami okresu Pięćdziesiątnicy. Następnie, u kresu tego samego proroczego tygodnia, Piotr zostaje wezwany do Cezarei o godzinie dziewiątej. Fakt, że w obrębie tej samej proroczej struktury świętego tygodnia występują trzy godziny dziewiąte — z których dwie są omegą, zakończeniami sześciogodzinnego okresu, będącego zarazem czasem między ofiarą poranną a wieczorną — domaga się, z proroczej konieczności, istnienia trzeciej godziny jako alfy okresu, który zakończył się o dziewiątej godzinie u Korneliusza.

Dwie Cezaree, obie z Piotrem jako postacią centralną, utożsamiają Cezareę Filipową z trzecią godziną. Ów sześciogodzinny okres rozpoczyna się Cezareą i Cezareą się kończy, ponieważ koniec jest zilustrowany początkiem.

Baranek paschalny miał być zabity wieczorem, czyli o godzinie dziewiątej — gdy umarł Chrystus.

I będziecie go przechowywać aż do czternastego dnia tego samego miesiąca; i całe zgromadzenie społeczności Izraela zabije go o zmierzchu. Księga Wyjścia 12:6.

Godzina modlitwy jest również godziną dziewiątą, albowiem przypadała na porę ofiary wieczornej.

Niech modlitwa moja będzie przed Tobą jak kadzidło, a wzniesienie rąk moich jak ofiara wieczorna. Psalm 141, 2.

Zgodnie z tym, iż ofiara wieczorna jest godziną modlitwy, Ezdrasz modli się podczas ofiary wieczornej, a więc modli się o dziewiątej godzinie, kiedy Piotr jest w świątyni, kiedy umarł Chrystus i kiedy Korneliusz otrzymał polecenie, aby posłać po Piotra.

A o czasie ofiary wieczornej powstałem z mego utrapienia; a rozdarłszy moją szatę i mój płaszcz, padłem na kolana i wyciągnąłem ręce ku Panu, Bogu mojemu. Ezdrasza 9:5.

W swej modlitwie Ezdrasz pokutuje po zrozumieniu, że ci, którzy wyszli z Babilonu, aby odbudować Świątynię i Jerozolimę, pojęli sobie za żony kobiety pogańskie.

A gdy Ezdrasz modlił się i wyznawał, płacząc i padając na twarz przed domem Bożym, zgromadziło się przy nim z Izraela bardzo wielkie zgromadzenie mężczyzn, kobiet i dzieci, gdyż lud płakał bardzo gorzko. I Szechaniasz, syn Jechiela, jeden z synów Elama, odezwał się i rzekł do Ezdrasza: Przystąpiliśmy przeciw Bogu naszemu i pojęliśmy za żony kobiety obce spośród ludu tej ziemi; jednak jeszcze teraz jest nadzieja dla Izraela w tej sprawie. Przeto zawrzyjmy przymierze z Bogiem naszym, że oddalimy wszystkie żony i dzieci z nich zrodzone, według rady mego pana i tych, którzy drżą przed przykazaniem Boga naszego; i niech to się stanie według Prawa. Powstań, gdyż do ciebie należy ta sprawa; my także będziemy z tobą. Bądź mężny i czyn.

Wtedy powstał Ezdrasz i nakazał naczelnym kapłanom, lewitom i całemu Izraelowi złożyć przysięgę, że uczynią według tego słowa. I złożyli przysięgę. Potem Ezdrasz wstał sprzed domu Bożego i udał się do komnaty Johanana, syna Eliasziba; a gdy tam przyszedł, nie jadł chleba ani nie pił wody, gdyż oplakiwał występki wygnańców. I ogłoszono w całej Judzie i Jerozolimie wszystkim wygnańcom, aby zgromadzili się w Jerozolimie; a kto by nie przyszedł w ciągu trzech dni, według rady książąt i starszych, cały jego majątek ma ulec przepadkowi, a on sam ma być wyłączony ze zgromadzenia wygnańców. Wtedy wszyscy mężowie Judy i Beniamina zebrali się w Jerozolimie w ciągu trzech dni. Był to dziewiąty miesiąc, dwudziesty dzień miesiąca; a cały lud siedział na placu przed domem Bożym, drżąc z powodu tej sprawy i z powodu wielkiego deszczu. Ezdrasz 10:1-9.

Przymierze stu czterdziestu czterech tysięcy jest ukazane jako oddzielenie od tych, którzy pojęli obce żony. Jest to oddzielenie mądrych i głupich panien i dokonuje się o godzinie dziewiątej, to jest: śmierć Chrystusa, Piotr w świątyni w dniu Pięćdziesiątnicy oraz wezwanie Piotra do Cezarei nad morzem. Oddzielenie Ezdrasza jest również oczyszczeniem Lewitów dokonany przez Posłańca Przymierza w trzecim rozdziale Księgi Malachiasza. Oczyszczenie u Malachiasza

ilustruje dwa oczyszczenia świątyni dokonane przez Chrystusa.

"Oczyszczając świątynię z kupujących i sprzedających tego świata, Jezus zapowiedział swoją misję oczyszczenia serca ze skalania grzechem — z ziemskich pragnień, samolubnych żądz, złych nawyków, które kalają duszę. Cytat: Malachiasz 3:1–3." Pragnienie wieków, 161.

Ezdrasz i ci, którzy wchodzą w przymierze, słyszą nakaz: „Powstańcie”, a Jozue otrzymał polecenie, by powstać, po tym, jak w ciągu trzydziestu ośmiu lat pomarli wszyscy buntownicy. Starożytny Izrael w ciągu dwóch lat poniósł porażkę w dziesięciokrotnej próbie, a trzydzieści osiem lat później wszyscy buntownicy już pomarli i Bóg każe im powstać.

Teraz więc powstańcie, rzekłem, i przepawcie się przez potok Zered. I przepawiliśmy się przez potok Zered. A czas, w którym szliśmy od Kadesz-Barnea, aż przepawiliśmy się przez potok Zered, wynosił trzydzieści osiem lat, aż wyginęło spośród obozu całe pokolenie mężów wojny, jak Pan im przysiągł. Księga Powtórzonego Prawa 2,13-14.

W piątym rozdziale Ewangelii Jana Jezus uzdrowił człowieka dotkniętego niemocą, który od trzydziestu ośmiu lat był w takim stanie, a gdy go uzdrowił, rzekł do niego: "Wstań".

Albowiem od czasu do czasu zstępował anioł do sadzawki i poruszał wodę; a kto zaś pierwszy po poruszeniu wody wszedł, zostawał uzdrowiony z jakiegokolwiek choroby, na którą cierpiał. A był tam pewien człowiek, który od trzydziestu ośmiu lat cierpiał na niemoc. Gdy Jezus ujrzał go leżącego i wiedział, że już od długiego czasu jest w tym stanie, rzekł do niego: Czy chcesz być uzdrowiony?

Odpowiedział Mu ów chory: Panie, nie mam człowieka, który by mnie wprowadził do sadzawki, gdy woda się poruszy; a kiedy ja dochodzę, inny wchodzi przede mną.

Rzekł mu Jezus: Wstań, weź swoje łoże i chodź. I natychmiast ten człowiek został uzdrowiony, wziął swoje łoże i chodził; a tego samego dnia był szabat. Jan 5:4-9.

W obrazie Ezdrasza dotyczącym przymierza stu czterdziestu czterech tysięcy lud miał „powstać”. W 1838 roku Josiah Litch, wybitny kaznodzieja millerystów, przewidział kres zwierzchnictwa osmańskiego około roku 1840, a poselstwo millerowskie powstało, by następnie zostać umocnione dokładnym wypełnieniem 11 sierpnia 1840 roku. Wywyższenie Kościoła triumfującego obejmuje przepowiednię, która sprawia, że lud Boży powstaje, gdy przymierze zostaje ustanowione. W oddzieleniu obcych żon dokonany przez Ezdrasza odnajdujemy oczyszczenie Lewitów u Malachiasza, a także dwa oczyszczenia świątyni dokonane przez Chrystusa. Każda z tych linii wskazuje na oddzielenie pszenicy od kłkolu, które dokonuje się, gdy Chrystus na zawsze usuwa grzech z serc stu czterdziestu czterech tysięcy. Dziewiąta godzina Chrystusa oraz dwie dziewiąte godziny Piotra, wraz z modlitwą Ezdrasza o oczyszczenie, korespondują z prawem niedzielnym, kiedy późny deszcz zostanie wylany bez miary. W dziewiątym rozdziale Księgi Daniela Daniel otrzymuje odpowiedź na swoje prośby w czasie ofiary wieczornej, co jest dziewiątą godziną.

A gdy jeszcze mówiłem na modlitwie, oto mąż Gabriel, którego widziałem na początku w widzeniu, szybko lecąc, dotknął mnie około pory wieczornej ofiary. Daniel 9:21.

Dowiadujemy się, że widzenia udzielone Danielowi nad wielkimi rzekami Szinear są obecnie w trakcie wypełniania się oraz że mamy rozważyć okoliczności, w których prorocтва zostały udzielone.

Światło, które Daniel otrzymał od Boga, zostało dane szczególnie na te ostatnie dni. Wizje, które ujrzał nad brzegami Ulai i Hiddekel, wielkich rzek Shinar, są obecnie w trakcie wypełniania się, a wszystkie zapowiedziane wydarzenia wkrótce się spełnią.

„Rozważcie okoliczności narodu żydowskiego w czasie, gdy zostały dane prorocтва Daniela.”
Testimonies to Ministers, 113.

Światło widzeń związanych z rzekami Hiddekel i Ulai reprezentuje ostatnie sześć rozdziałów rozdziału jedenastego Księgi Daniela. W rozdziale dziewiątym, reprezentowanym przez rzekę Ulai, Danielowi zostaje udzielone światło dotyczące rozdziałów siódmego, ósmego i dziewiątego. W rozdziale dziesiątym, reprezentowanym przez rzekę Hiddekel, Danielowi zostaje udzielone światło dotyczące rozdziałów dziesiątego, jedenastego i dwunastego. Informacja prorocza jest reprezentowana zarówno przez wydarzenia prorocze przedstawione w tych rozdziałach, jak i przez samego Daniela, gdyż mamy rozważać okoliczności narodu żydowskiego w czasie, gdy prorocтва były przekazywane.

Mamy odnieść te rozważania do dni ostatecznych i zharmonizować je ze świadectwami innego proroka. Oznacza to, że tak jak Piotr jest w Cezarei Filipowej, a także w Cezarei Maritima, tak Daniela odwiedza Gabriel o godzinie dziewiątej w rozdziale dziewiątym, a w rozdziale dziesiątym zostaje odwiedzony dwudziestego drugiego dnia. Światło Ulai i Hiddekel dla dni ostatecznych zostaje Danielowi odpieczętowane o godzinie dziewiątej dwudziestego drugiego dnia. To światło oznacza wylanie późnego deszczu bez miary przy prawie niedzielnym.

Świadectwo Daniela zostaje w pełni odsłonięte o godzinie dziewiątej, gdyż identyfikuje zarówno zewnętrzną, jak i wewnętrzną historię tego, co „spotyka” lud Boży w czasach ostatecznych. Gdy owo światło zostanie ogłoszone, poganie, reprezentowani przez Korneliusza, wezwą sto czterdzieści cztery tysiące, prawo Boże zostanie zamordowane przez przymus niedzielny, a Piotr przekaże poselstwo do świątyni, którą Chrystus opuścił i którą określił jako pusty dom Żydów. Piotr zwraca się do pogan, a także do Sanhedrynu, podczas gdy Ezdrasz błaga o oddzielenie, a Daniel pości i modli się o światło. Godzina dziewiąta w dniu Pięćdziesiątnicy, w chwili śmierci Chrystusa, przy wezwaniu Piotra przez Korneliusza oraz ofiara wieczorna — wszystko to koresponduje z Eliaszem na górze Karmel.

Jest oczywiste, że sześciogodzinny okres przedstawia czas, który kończy się przy prawie niedzielnym, lecz rozpoczyna się wydarzeniem bezpośrednio powiązanim z jego końcem, podobnie jak ofiara poranna i ofiara wieczorna. W odniesieniu do Piotra, sześciogodzinny okres to od Cezarei Filipowej do Cezarei Nadmorskiej. W dniu Pięćdziesiątnicy był to odcinek od Wieczernika do świątyni. Okres, który jest jasną światłością ustanowioną na początku drogi, to Wołanie o północy, i okres ten sięga aż do prawa niedzielnego. Sześć godzin, między dwoma wieczorami, przedstawia uroczysty wjazd Chrystusa do Jerozolimy, który z kolei przedstawiał okres od zjazdu obozowego w Exeter w dniach 12–17 sierpnia 1844 roku; zjazd ten zapoczątkował

ogłoszenie poselstwa, zakończone 22 października 1844 roku. Exeter to Cezarea Filipowa, a Cezarea Nadmorska to 22 października 1844 roku. Początek, podobnie jak koniec, naznaczony jest Cezareą.

Wjazd triumfalny naznaczony jest sporem na początku i sporem na końcu. Spór w Exeter był reprezentowany przez fałszywy kult, który miał miejsce na terenie zgromadzenia, w namiocie Watertown. Te dwa namioty reprezentowały dwa poselstwa, a gdy Chrystus zstępował z Góry Oliwnej i wjeżdżał do Jerozolimy na dopiero co odwiązanym osłęciu, Żydzi wdający się w kazuistyczne spory skarżyli się na ogłaszane poselstwo. Pierwszy i ostatni spór wyznaczają alfę i omegę tego okresu. W Exeter klasa Watertown reprezentuje klasę panien, które nie miały oliwy, i dla nich drzwi zbawienia zostały zamknięte. Pod koniec tego okresu zamknięto drzwi do Miejsca Świętego, co tym samym ustanawia alfę i omegę tego okresu. Ta alfa i omega koresponduje z dwoma sporami towarzyszącymi wjazdowi triumfalnemu oraz z motywem od Cezarei do Cezarei u Piotra.

W Cezarei Filipowej imię Szymona Barjony zostaje zmienione na Piotra, w perykopie, w której najpierw zostaje pochwalony jako narzędzie natchnienia, a następnie potępiony jako Szatan za przeciwstawienie się orędzium krzyża. Piotr jest symbolem dwóch klas, które są oddzielone przez orędzie chrztu i krzyża, stanowiące orędzie 9/11 i ustawy niedzielnej.

Dla każdej z grup reprezentowanych przez faryzeusza i celnika jest w historii apostoła Piotra nauka. W początkach swego uczniostwa Piotr uważał się za silnego. Podobnie jak faryzeusz, uważał, że 'nie jest jak inni ludzie'. Gdy Chrystus, w przeddzień zdrady, uprzedził uczniów: 'Wy wszyscy zgorszycie się z Mego powodu tej nocy', Piotr z przekonaniem oświadczył: 'Choćby się wszyscy zgorszyli, ja jednak nie.' Ewangelia Marka 14:27, 29. Piotr nie zdawał sobie sprawy z grożącego mu niebezpieczeństwa. Zgubiła go pewność siebie. Uważał, że jest w stanie oprzeć się pokusie; lecz po kilku krótkich godzinach nadeszła próba i, złorzecząc i przysięgając, zaparł się swego Pana. Lekcje poglądowe Chrystusa, 152.

O godzinie dziewiątej, czyli o porze ofiary wieczornej, w odpowiedzi na modlitwę Eliasza zstąpił ogień i strawił ofiarę, aby lud Boży poznał, że Pan jest Bogiem. Na górze Karmel symbolicznie przedstawione są dwie klasy: jedna, która wówczas poznaje, że Pan — On jest Bogiem, i druga, reprezentowana przez proroków Baala, którzy następnie zostają zgładzeni.

A stało się w czasie składania ofiary wieczornej, że prorok Eliasz przystąpił i rzekł: Panie, Boże Abrahama, Izaaka i Izraela, niech dziś będzie wiadome, że Ty jesteś Bogiem w Izraelu, a ja Twoim sługą, i że na Twoje słowo uczyniłem to wszystko. Wysłuchaj mnie, Panie, wysłuchaj mnie, aby ten lud poznał, że Ty jesteś Panem Bogiem, i że nawróciłeś ich serce z powrotem.

Wtedy zstąpił ogień Pana i strawił ofiarę całopalną, i drewno, i kamienie, i proch, i wylizal wodę, która była w rowie. A gdy cały lud to ujrzał, wszyscy upadli na twarze i rzekli: Pan, On jest Bogiem; Pan, On jest Bogiem.

I Eliasz rzekł do nich: Schwytajcie proroków Baala; niech żaden z nich nie ujdzie. I schwytali ich, a Eliasz sprowadził ich nad potok Kiszon i tam ich zgładził. 1 Księga Królewska 18:36-40.

Ofiara wieczorna, śmierć Chrystusa, uzdrowienie chromego przez Piotra, zanieśenie przez Piotra poselstwa do pogan, otrzymanie przez Daniela światła prorockiego, odpowiedź ogniem na modlitwę Eliasza, podczas gdy Ezdrasz, w worze i popiele, modli się o przemianę Laodycei w Filadelfię, o przejście Kościoła wojującego do Kościoła triumfującego. Godzina dziewiąta jest godziną ofiary, godziną wysłuchanej modlitwy, godziną, w której niebo dotyka ziemi, pomostem między sądem a miłosierdziem, i dlatego Chrystus umiera o godzinie dziewiątej; albowiem dziewiąta godzina ofiary otworzyła Ewangelię dla pogan, którzy siedzieli w ciemności, lecz ujrzą wielką światłość, gdy Księga Daniela zostanie w pełni otwarta w czasie prawa niedzielnego.

Podczas ofiary Gedeona w Sdz 6,21 Anioł Pana dotknął swoją laską ofiary z mięsa i chlebów praśnych, a ogień wytrysnął ze skały i strawił ją całkowicie. Ogień ten potwierdził Boże powołanie Gedeona oraz przyjęcie przez Boga znaku.

I rzekł do niego: Jeśli teraz znalazłem łaskę w twoich oczach, okaż mi znak, że rozmawiasz ze mną. Nie odchodź stąd, proszę, dopóki nie wrócę do ciebie, nie przyniosę mojego daru i nie postawię go przed tobą. A on rzekł: Będę czekał, aż powrócisz. I Gedeon wszedł i przygotował koźlę oraz praśne placki z efy mąki; mięso włożył do kosza, a polewkę nalał do garnka, i wyniósł mu to pod dąb, i złożył to przed nim. A anioł Boży rzekł do niego: Weź mięso i praśne placki, połóż je na tej skałe i wylej polewkę. I tak uczynił. Wtedy anioł Pana wyciągnął koniec laski, którą miał w ręce, i dotknął mięsa oraz praśnych placków; i ogień wyszedł ze skały i pochłonął mięso oraz praśne placki. A anioł Pana odszedł sprzed jego oczu. Gdy Gedeon poznał, że to był anioł Pana, rzekł: Biada mi, Panie Boże! bo ujrzałem anioła Pana twarzą w twarz. Sędziów 6:17-22.

Anioł ukazał się Gedeonowi w pierwszym wersecie tego rozdziału i nazwał Gedeona „mężem walecznym”, a Gedeon poprosił o znak, aby potwierdzić to twierdzenie. Następnie Gedeon poprosił anioła, aby zaczekał, a anioł, który zwleka w prorocztwie, jest drugim aniołem. Po zakończeniu czasu zwłoki Gedeon złożył ofiarę, a ogień ją pochłonął. Gedeon jest o dziewiątej godzinie, gdyż Eliaz był ofiarą wieczorną, a dziewiąta godzina to prawo niedzielne, kiedy języki ognia Pięćdziesiątnicy się zgrywają. Gedeon reprezentuje klasę, która widzi Pana twarzą w twarz, co wydarzyło się Danielowi w rozdziale dziesiątym. Gdy Gedeon zobaczył, że ogień pochłonął ofiarę, wówczas uświadomił sobie, że obcował z Panem, którego widział twarzą w twarz.

Gedeon uświadamia sobie tę rzeczywistość, gdy cud ognia potwierdza znak, a znakiem był Gedeon, potężny mąż Boży, oraz armia trzystu kapłanów, którzy wszyscy mieli w rękach tablice Habakuka, trzysta w liczbie. Znak, czyli sztandar, to sam Gedeon oraz armia trzystu, zarazem potężna armia Ezechiela, która powstaje w rozdziale trzydziestym siódmym.

Gdy Namiot Spotkania został poświęcony (Kpł 9,23–24), po pierwszych ofiarach Aarona jako arcykapłana, ogień wychodzi sprzed oblicza Pana i pochłania całopalenie oraz tłuszcz na ołtarzu. Cały lud wydaje okrzyk i pada na twarz w bojaźni. To musi, linia po linii, pozostawać w zgodzie z ogniem Eliasza.

Modlitwa Ezdrasza o dziewiątej godzinie, odnosząca się do oddzielenia pszenicy od kąkolu, oddzielenia, które następuje w czasie prawa niedzielnego, wypełnia się wtedy, gdy Kościół

wojujący przemienia się w Kościół triumfujący. Musi też pozostawać w zgodzie z ogniem Gedeona. Ogień trawiący, który spadł na pierwszą ofiarę Aarona, złożoną po siedmiu dniach konsekracji, ósmego dnia, powrócił tego samego dnia i zgładził dwóch niegodziwych synów Aarona. Gdy Duch Święty zostanie wylany bez miary o dziewiątej godzinie, przy prawie niedzielnym, nastąpi oddzielenie dwóch klas kapłańskich, a Kościół triumfujący rozpocznie dzieło przedstawione przez białego konia Efezu, wychodzącego, by zwyciężyć i aby zwyciężyć. Namaszczenie Kościoła triumfującego znajduje drugiego świadka w świątyni Salomona.

Podczas poświęcenia świątyni Salomona (2 Księga Kronik 7,1–3), po modlitwie Salomona ogień zstąpił z nieba i pochłonął całopalenia oraz ofiary. Chwała Pana napełniła świątynię, skłaniając lud do oddawania czci i ogłaszania dobroci Boga oraz Jego miłosierdzia trwającego na wieki. W czasie ustawy niedzielnej Kościół triumfujący zostaje wyniesiony ponad wszystkie góry jako korona i sztandar, według Zachariasza i Izajasza. Gdy przy poświęceniu świątyni Salomona zstąpił ogień, świątynia została napełniona chwałą Pana, co symbolizuje, że rozbrzmiewanie siódmej trąby zakończyło swoje dzieło nad ludem Bożym i ma właśnie zakończyć to samo dzieło nad robotnikami jedenastej godziny. Siódma trąba przedstawia pojednanie, zjednoczenie Boskości i człowieczeństwa, które dokonuje się, gdy Jezus wynosi swoje królestwo chwały. Ów ogień, który zstąpił przy przybytku Mojżesza i świątyni Salomona, był także ogniem sądu dla syna Aarona, jak i dla Dawida.

Ofiara Dawida na klepisku Arauny/Ornana (1 Krn 21,26), podczas zarazy sprowadzonej przez spis ludności zarządzonej przez Dawida, spotkała się z odpowiedzią w postaci ognia z nieba, który spadł na ołtarz, co oznaczało przyjęcie i wstrzymało zarazę. Zaraza Laodycei ustaje, gdy ogień zstępuje na ofiarę Dawida, aby powstrzymać zarazę Jego zależności od ludzkiej siły i mądrości. Przejście od ludzkiego do Bogo-człowieczego zostaje zaznaczone, gdy dokonuje się pojednanie, a Kościół zostaje podniesiony jako chorągiew. W tym momencie, jak w świątyni Salomona, chwała Pana napełniła świątynię, gdy Bóstwo łączy się z człowieczeństwem.

W kolejnym artykule będziemy kontynuować nasze rozważania nad okresem Okrzyku o północy, jak reprezentują go godziny trzecia i dziewiąta.

A po sześciu dniach Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i Jana, brata Jakuba, i zaprowadził ich na wysoką górę na osobności. I przemienił się wobec nich, a Jego oblicze zajaśniało jak słońce, a Jego szaty stały się białe jak światło. I oto ukazali się im Mojżesz i Eliasz, rozmawiający z Nim.

Wtedy Piotr, odpowiadając, rzekł do Jezusa: Panie, dobrze nam tu być; jeśli zechcesz, postawmy tu trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza. Gdy on jeszcze mówił, oto obłok świetlany osłonił ich, i oto głos z obłoku rzekł: To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie; Jego słuchajcie.

A uczniowie, gdy to usłyszeli, upadli na twarz i bardzo się zlekli. A Jezus przystąpił, dotknął ich i rzekł: Wstańcie i nie lękajcie się.

A gdy podnieśli oczy, nie ujrzeli nikogo, tylko samego Jezusa. A gdy schodzili z góry, Jezus im przykazał, mówiąc: Nikomu nie mówcie o tym widzeniu, aż Syn Człowieczy powstanie z

martwych. Ewangelia według Mateusza 17,1–9.